ANY IX.—NÚM. 376 10 cèntims BARCELONA, 9 DE FEBRER DE 1916

L'AMIC DELS NENS

—M'haurà de tocar-lo d'entre cames, perque se m'arrugui.

= TEATRE ROMEA =

COMPANYÍA PLANA-LLANO

Demà, dijous, estrena de

La propia estimación

ROYAL CONCERT

Fabelló de Moda — **El Rei dels Music-Halls**

Èxit de

MARIQUITA FUENTES

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure — **Restaurant a la carta** — **Butaques gratis**

EXCELSIOR Rambla del Centro, 34 **American Bar**

Barman Mr. Urban du Monica de París
Orquestra S. Ginés
Boxa, professeur de tango Príncipe de Cuba
Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa desaparèixer la sarna.

Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, BARCELONA i Centres de específics

CASA DE BARRETS

Especialitat en Gorres d'última novetat

Boquería, 34.—BARCELONA

La més important, la que serveix més bé i la que ven més barato

5 per cent de rebaixa als lectors del PAPITU

—Mira, Lluis, les persones de bon gust i de paladar exquisit, compren les Ostres Marisc en el

Carrer de Santa Ana, 24.—Barcelona

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

MOBLES

Si els voleu bons, bonics i, malgrat tot, amb economía, aneu a comprar-los a la casa

CASTELLNOU Riera Alta, 26

SARNA (RONYA)

Curar-la, sols costa 10 rals. Amb un frasc de

Antisàrnic Martí

n'hi hà prou. No fa pudor, com els Sulfuretos, i no té cap inconvenient.

Son consum és extraordinari pels séus meravellosos resultats.

De venda en tots els Centres d'específics i Farmacies de Barcelona, i en la de l'autor, Parlament, 17.

TIRANT-BENEFACTOR PATENTAT

Pel desenrotllo del pit de les senyores, cavallers i nens

Indispensable a tota persona que aprecii i practiqui la higiene en el vestir.

Amb l'us del *Tirant-Benefactor*, les senyores conseguiràn el desenrotllo dels pits, poguent prescindir aixís de medecines i onguents perjudicials móltes vegades a la salut.—De venda en casa els *Srs. Eduard Schilling, S. en C.* (Barcelona, Madrid i Valencia) i del fabricant de lligacames i tirants «*Smart*»

Amador Alsina

Riera Sant Joan, 8, Barcelona, que enviarà follet gratis a qui ho demani.

!!CAVALLERS!!

Per preservatius bons, baratos i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faríes desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO (Assalt, 86.-Barcelona)**

REDACCIO Y ADMINISTRACIO: Pelayo, 38
Horas, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIO
ESPAÑA, trimestre . . . . . Ptas. 2
ESTRANGER, » . . . . . » 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

BARCELONA, 9 DE FEBRER DE 1916

¡PAPITU!

LES HORES D'AMOR SERENES

Deixem per una vegada les habituals disquisicions a propòsit de la Curridología, aquesta ciencia que encara està en colatxos—*mantillas*, en castellà—i dediquem de dalt a baix aquesta croniqueta al succés del dia, al fet trascendental de la setmana: l'aparició del nostre gran Calendari-diccionari, obra mestra de la literatura catalana tant gloriosa com discutida i bescantada pels empleats de l'Estat.

Sembla que no, i la publicació del nostre Calendari ha mogut un rebombori fenomenal en el camp de la ciencia, en el camp de les arts plàstiques i en el camp de'n Grassot on hi tenim una colla de suscriptors.

Un viatjant de vidres naturals que ha fet una fortuna venent ulleres als que voldríen ésser curts de vista, va arribar abans d'ahir de Madrid. Aquest bon subjecte ens explicava l'impressió que ha produit en aquella ciutat espanyola la publicació del nostre Calendari. Diu que en Maura va rebre'n un exemplar en el precís moment que estava rumiant una frase per a dir-li al lleter que no li pugessin més llet de cabra. Saben què va dir el gran repúblic mallorquí? Dons lo següent: «*A fuer de catalanes, esos señores de* PAPITU *resultan de un luteranismo patriótico, ancestral si cabe.*» A Madrid la frase va *cuajar* mólt. Al cap de mitja hora, tothom la repetía en els *tupis* i demés centres culturals: «Ya sabe usted la que ha soltado Maura referente a la publicación de un calendario en catalán? Pues, casi nada. Ha dicho, fíjese usted bien, que la cosa tiene miga como todo lo que dice ese don Antonio de mis pecados...» I saltaba la frase d'orella a orella, cada vegada rebuda amb mostres de major aprovació. L'Academia de la Llengua va demanar immediatament per telègraf un exemplar del nostre Calendari per a estudiar el minuciós diccionari que l'acompanya. Diu que'l nou Diccionari d'aquesta institució estarà redactat i editat en forma semblant al nostre; així potser agradarà una mica més que les edicions anteriors, que ningú llegeix.

En Mariano de Cavia va mirar primer si en les planes de «Papitu-Calendari» li dedicàvem algún elogi, i quan se va convèncer que no'ns havíem recordat d'ell malgrat el séu caràcter papitesc, digué, llançant l'exemplar amb rabia castiça i patriòtica: «Esos del PAPITU, follones y malandrines, no me sirven para me...l» I acabà la frase amb una paraula no gaire acadèmica.

En Melquíades Alvarez va dir bo i caient-li la baba, una baba de sidra asturiana, la seva beguda preferida: «Lástima que estos chicos hayan limitado su reformismo al amor.»

En Dato veu en el Calendari un perill per a la neutralitat.

Dels literats d'allà dalt, en Valle Inclán va exclamar regirant els fulls de la nostra obra magna: «En aquella casona hay muy escasa moralidad. Los que tal escriben parecen hijos del Marqués de Bradomín.» Per cert que més tard hem sapigut que el marquès de Bradomín té uns *caballitos* a la Barceloneta. En Pío Baroja va dir: «¡Qué salvajes! ¡Todos somos unos imbéciles! Y después de todo, ¿para qué? Lo que no me cabe duda es que la jota es un canto salvaje. Creo haberlo dicho otras veces, pero no importa, lo repito por si se les había olvidado.» L'*Azorín* exclamà: «PAPITU es publicación catalana. PAPITU está escrito en catalán. PAPITU no me gusta. ¿Qué tendrá la princesa?...»

Entre la gent d'aquí encara ha sigut més gros el bullit que ha promogut. En Prat de la Riba ha trobat que el nostre Calendari és una força que no deu menyspreuar-se. En *Xenius* ha trobat que'l nostre text era massa fàcil d'entendre: «Oh, l'incomprensió de les coses fàcils!—ha exclamat.—Visca la gimnassia sueca del cervell!» En Garner ha dit: «Home, m'agrada PAPITU per la manera de portar la seva bandera. Veig que la porta ben alta i ben dreta. Després d'això, ja me'n puc tornar a casa. Fóra mals de cap!» En Lluhí creu que'l «Papitu Calendari» resol un problema financier. Amb això hi estem d'acord tots els redactors. En Calvet només ha tingut una paraula per a nosaltres. Ha dit: «Perfectament!» I ja no l'hem vist més. En Pere Corominas, exaltat per la lectura d'un dels nostres contes, ha dit, cridant com un pagès: «Cavall fort, tente fort, i si per cas caus, digues fava del meu cor!» Aquesta exclamació de la *fava del meu cor* ens ha tocat el cor, i no diem que ens ha tocat la fava perque és metafórica. En Garner, el poeta, ha dit que'l Calendari *és una monjoia*. Primerament crèiem que això de monjoia era com una llegum. Ja hi vèiem un plat de monjoies nosaltres. Monjoies amb llomillo. Després hem sapigut que monjoia volía dir fita, terme, etz.

***

De music-halls, la cartera plena de notes. Taverna *apache* a l'«Alcázar» i a l'escenari d'aquest establiment barbería, el duetto Los Llobregat, famós com el riu d'aquest mateix nom i propici a desbordar-se també com el riu de marres. La Lluisa Vila, que no sabem si fa bondat artística. Ja anirem a sentir-la. Ai, si canta allò!

A l'«Eden» la Goyita, per mal nom Pepita Ramos. Aplaudiments a desdir. *Exito verdad.*

A la «Buena» la Mary-Focela, que ja li vàrem fer un bombo quan era a l'«Eden».

Aquell «Trianon» s'ha convertit ara en «Madrid-Concert». Encara no hi hem estat. Els anuncis son suggestius. Diu que aquell que hi vagi es trobarà voltat d'una colla d'odalisques que'l mimaràn. S'hi aniràl No faltava més!...

La Cachavera torna a ésser al «Novelty». Un d'aquests dies ve un tren *botijo* de Murcia abarrotat de murcians que la volen tornar a veure.

LA DIADA PAPITESCA

TELEGRAMES, RADIOGRAMES, CARTES POSTALS, CARTES DE PAGO, JÒCS DE CARTES, TARGETES DE VISITA, VISITES SENSE TARGETA, REBUDES EN AQUESTA VENERABLE REDACCIÓ AMB EL DOLÇ MOTIU DE L'ENGEGADA DEL NOSTRE PREPOTENT CALENDARI I DEL QUART CENTENARI DE L'INVENCIÓ DE L'ARRÓS AMB SIPIA

Gent que aixís honra la llengua, si no li donen, s'ho pren.

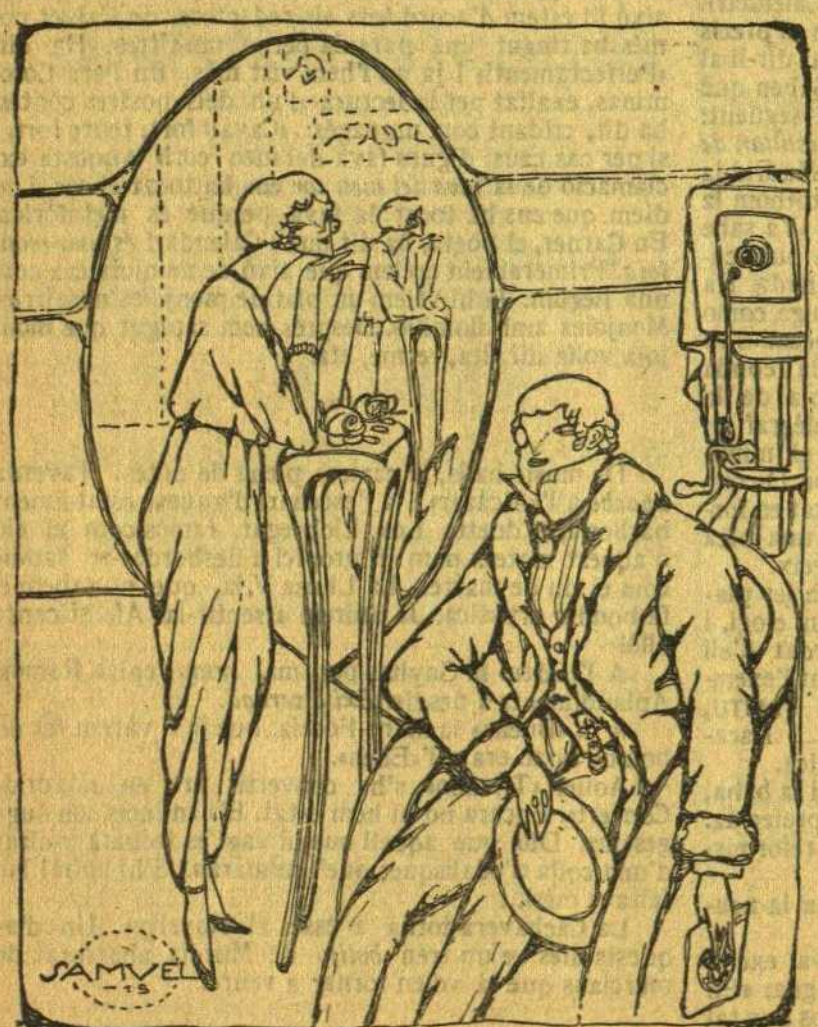
Angel Guimerà.

Jovent que tingui idea tant enlairada de la seva mancomunitat, és lo qui convé per l'engrandiment de Catalunya.

Paco Cambó.

Firme propagador de los ideales de la raza, espíritu sagaz que adéntrase allá donde atisbara, alma que se eleva sobre las viles miserias, es el PAPITU.

Gumersindo Azcárate.

—Els pintors ho han de fer amb el pinzell, i nosaltres apretant la bosseta, pafi ja està.

C'est notre journal preféré.

Generalisi Joffre.

Das Papitus llegéiximens foorten moolt koolosal barrila kapàs das fer phixar das riuremen kanonen de 42.

El Kàiser.

En mis tranquilas soledades del destierro, he leído el almanaque. Para mi espíritu aeroplanístico ha sido un bálsamo.

Nicolás, ex-jefe montenegrino.

Dirección: Casa de huéspedes «La Confianza».—París

Me trobo fortament intrigat, doncs no sé qui és més incomprensible, si l'univers o l'univers de xistos que porta el Calendari del PAPITU.

Comas y Solá, Director de l'Observatori

Feia mólt temps que rès sabieu de mi. Aquí sóc, alt, ferm i amb la testa ben dreta.

Mossèn Pollastre.

La verdadera revolución de ideales es la que lleva en su ardor juvenil esta Redacción del PAPITU. Aun conservan arrestos para diariamente hacer lo que se hizo con la del 69.

Alejandro Lerroux.

Yo, como representante del Arte puro sin trampa y con burladeros, os brindo un toro.

El Gallo.

Jovent del PAPITU: Mediteu amb atenció les sabientes paraules del Mestre qui em precedeix. Endavant, i feu com jo: no canvieu d'actitut, que la conseqüencia és l'única virtut política.

Emili Junoy.

Como que pienso presentarme para diputado a Cortes en las divertidas próximas, debo hacer constar que por consejo de la *Julieta* (que llonguets coma en el Parque) he aprendido a hablar y escribir correctamente el catalán leyendo vuestro Calendario. Pesetas y Alá os guarde, y no olvidéis, jóvenes bereberes, que Alá es grande y que a la... vuelta lo venden tinto. Ya lo bereberéis con el tiempo. Os mando un cajón de dátiles de Berbería y Peluquería.

Muley Hafid, tourista.

No se os puede decir que tenéis mala pata, aunque sí afirmar pudiera que se os conoce de qué pie cojeáis.

El verdadero Conde.

Con otro almanaque así, la paz universal sería un hecho.

Vázquez Mella.

Y la cura radical de los mosquitos en el grifo, otro.

Doctor Solá, clínico rápido.

El dimecres és per a nosaltres el dia més xardorós de la setmana.

Firmen tres mil modistes.

Mi saludo desde la vetusta Salamanca. Hállome terminando un volumen, que trata de «El novísimo Calendario del PAPITU y sus relaciones con la inmortalidad del cangrejo».

Miguel de Unamuno.

Sinceramente hemos de confesar que en el espíritu de este Calendario anida el más refinado idealismo de Garcilaso y del Renacimiento italiano.

Azorín.

I el del carrer de'n Trenta.

Santiago Rusiñol.

Amb motiu del nou Calendari del PAPITU, l'Ajuntament de Barcelona, en representació de la ciutat i de les comissions municipals, col·locarà una placa commemorativa amb remullada de xampany commemoratiu, que pagarà també la ciutat, en el cel obert de la Redacció d'aquest espill de ciutadans.

El Consistori.

Sorpresos per la puntualitat amb que ha sortit el Calendari d'enguany, anunciat per Nadal i parit en Febrer, nomenem al PAPITU soci honorari.

Academia de Ciencies de l'Esquerra de l'Ensanxe.

Mercès a tots.

PAPITU.

—T'has barallat amb aquell que feieu duo?
—Sí, perque quan començava la funció, mai entrava a temps.

XAFARDERIES

D'un diari de Valencia:

«El ordinario de Alcira se llevó otro décimo para venderlo en aquella ciudad en fracciones. Por cierto que le costó mucho colocar las partes.»

Aquí, les parts, les col·loquem amb gran facilitat.

***

Fragment d'una carta que publicava «Las Noticias»:

«Al expresarle la verdadera admiración que *por su instrumento siento* y la inspiración que con el mismo tengo, saluda a usted muy sinceramente su muy atento seguro servidor q. e. s. m., *Emeric von Stefaniai.*»

Per a no fer-li el reclam, no volem citar el nom de l'afortunat posseidor de l'admirat instrument.

***

Dos sicalíptics troços d'un article de les propies «Noticias»:

«Y empezó a darse de puñadas diciendo: ¡Qué señores Papas! ¡Dios mío, húndase el cielo! ¡Perezca la raza humana! ¡Como si no hubiese más padres que ellos! Weyler, Navarrorreverter, Jimeno, López Muñoz, Rodrigáñez, el *Teverga* y el *que no la tiene*, y demonios coronados! ¡En cuanto amanezca, dimito.»

«El conde tuvo un ataque de bilis y se metió en cama, pero los demócratas *le metieron a Teverga* en el Instituto.»

Aixís en agrada, col·lega!

***

Rótul d'una vaqueria del carrer de'n Xuclà:

«Se hacen toda clase de trabajos en la leche. Elaboración especial.»

Elaboración de què?...

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Notas bélicas remitidas al día por nuestro exuberante corresponsal señor Buendía y Gassol. Exíjase la firma y desconfíese de imitaciones.

Nota.—*La Redacción, en vista del lío aquel del A B C, se apresura a declarar, con la mano puesta donde convenga, que no cobra un céntimo de los alemanes y que lo lamenta en el alma.*

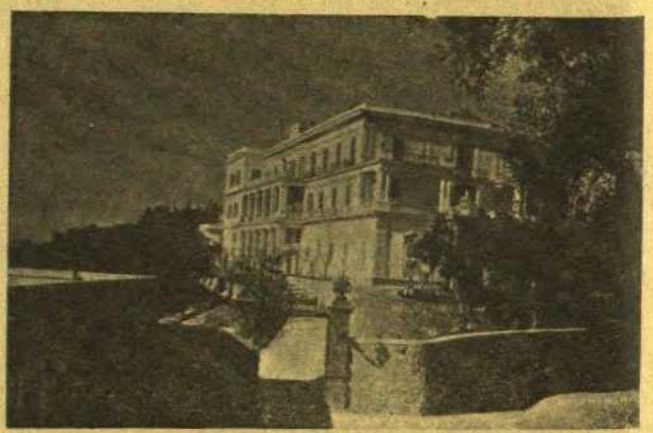
Jueves, 3.—Tamos volando. ¡Y luego habrá quien quien diga que no soy de grandes vuelos! Ahora pasamos por encima de París de Francia. El inglés sen-a dona del Sena y se piensa que soy yo que he hecho un río. Badando, badando, me cae la cena al Sena. Dios nos en guarde de un ya está hecho. Ya dice bien el decido: Quien en delante no mira en detrás cae. ¿Saben cuál es el edificio que regaló serrín? Aquel de aquel verso: «Las torres, que desprecio al aire fueron—a su gran pesadumbre serrin-dieron». Domina los clásicos un servidor. Hasta lee a Ugolino. Desde la Torre Infiel nos hacen señas con un pañuelo de lío. El inglés quería ir a ver qué carai querían, pero yo, que con agua tibia tengo bastante y tengo el culo pelado de ir por los estaros, le digo que «arriba, cartones». ¿Dicen que Maura os ha tocado la lengua? ¿Si querrà esgarriarnos la cría? ¡Mandadlo al tonel adelante! Que pase por el ángel que hará derechera. Allá abajo diquelo una cosa que no sé si es el Parque Güell o el mar de Mármara. Les envío una vista de un servidor paseando a caballo, digo a camello, por San Petersburgo. Eso es pura imaginación, pero qué carai: conmigo no podéis hilar delgado. Lo que se ve al fondo es San José de la Montaña. ¿Saben en qué se parece uno que va a Francia por Irún a uno que le cogen los dedos en una puerta? En que ¡abur-deos!...

Viernes, 4.—Ya casi bien somos. Ahora pasamos por encima del canal a 23,456 metros de longitud. Un zeppelín nos ha empaitado un rato, pero yo, que soy un gato de los frailes, he empezado a hacer «piu... piu... piu...» y se han creído que éramos un por-arriba. Les hemos engatusado como chinos. La limpieza es media vida: por esto no me hacen gozo los ingleses, porque tienen una Mancha. El zeppelín ha vuelto cola. Ya puede hacernos un nudo a la ídem y gritar huevos a vender. ¿Cuál es el músico más franco? El clar-i-net. Ya hemos pasado el Paso de Calais. Yo, en Barcelona, también hacía el paso, pero era de pela. Una vez hice un mal paso y me escarboté la punta de la nariz. El míster hurrea tres veces, esgargamellándose. Es que ya se ve a casa, el torrefacto. Yo, para no hacer un feo, le endiño los Segadors, pero tengo que dejarlo correr porque se me endormiscaba. Entonces canto el «¡Ven y ven!...» (Aplausos.) ¿En qué se parece un pelo de la pierna cogido con los dedos a una persona como cale? En que es un ¡vello-sujeto! Ahora bajamos. ¡Cuánta generación! ¡Apartad las criaturas!

Sábado, 5.—Estoy que no cabo. ¡Ni que hubiese llegado Lerroux! Después de aquello de: «¿Cómo les va? ¿Van tirando?», etc., etc., hemos dejado el aparato en casa de un zapatero pegote que lo guardará y hemos ido al «Paverie-Hotel» a clapar. Un sera de los de aquí ha dado un tanto a una ala del aeroplano y la ha hecho malbién. Se hará 0'35 pesetas del ala. Con esto de la guerra todo está muy alto. Nos han aposentado en un quinto piso. ¿Saben cuál es la comida más cara? Una tortilla. Lo menos te cuesta un huevo. Después de lavado parezco más cachondo. ¡Tenía un color de perro como huye! Hemos endrapado como unos ladrones. Cuenten: un tajo de culata por bigote (no gastamos barba), vino de 16, tornillos a la paterrallada, pan de cortezas, pidan! Después hemos ido a un baile de mala muerte, de patacada, de pan mojado con aceite, de fiiguiñogui, donde hemos hecho tronar y llover. En obsequio nuestro nos han tocado los... Hugonotes. Aquello era Casa Orina. ¿Saben cómo cogen los conejos en Inglaterra para matarlos? ¡Ca! No barrinen, que no hi tocarán. ¿Se dan? Pues vivos.

Domingo, 6.—Quien quiere pez tiene que mojarse el culo. Por eso un servidor ha ido a ver a Mr. Ioth-tock, vocal consejero del Consejo del Fomento de la Sardana, de Londres, para saber algo nuevo de la guerra. Me ha dicho que aun sigue. Luego hemos hablado de prostitutas y me ha dicho que está trabajando una paya que le parece que ya es pez al cuévano. ¿En qué se parece un cornetín de la Banda Municipal a un mingo? En que toca en la banda. El inglés del viaje es un morral de las doce. Es un bendito del capazo, pero mete los pies al cubo a cada momento. Ayer se metió en el infierno de la americana el cubierto de plata del Hotel. Nos dieron diez pesetas en el Empeño. Vino a vernos el alcalde de barrio y el míster le hizo un dis-

curso. A medio decir vió a una raspa de aquellas así ¿saben? y perdió el hilo. Igual me pasó a mí cuando era un salta-mostradores. Vi a una flavia y perdí el hilo. ¿En qué se parecen las meucas de lujo al Carna-

val? En que van *caretas*. Ahora que hablamos de Carnestoltes. ¿Ya tenéis vestido triado para ir a la Rua? En el «Pohck Asolh Tha» he visto uno que os caería de aquello más bien: se trata de un cubrelechos y una carita. ¿Qué os asemeja? ¿Cuál es el colmo de la cobardía? El de aquello con una mujer embarazada, porque es escupir en la frente de un sér indefenso.

Lunes, 7.—¿El colmo de una mujer borracha? Llamarse «Que-no-veva». Dispensen la mala letra, pero escribo con una cosa dura entre piernas que me hace angunia. Es la pata de la mesa. No puedo apartarme del magín la barrila que haréis con el Carnestueltas. Ya os veo cantando aquello de «A 16, a 16, el vino». ¡Y yo aquí, tan ensopido! Si hay para tirar el sombrero al fuego. Suerte que me entretengo cantando aquello de la marina: «Niña calamar, vas a lavar los pieses...» ¿Ya se ha arreglado lo del Liceo? Ahora camelo a una raspita que... ¡rana, métate al cuévano! ¿Y Pich aun peliculea? Un dirigible ha dejado ir seis bombas sobre mi barrio. Ya veo que me iré al otro barrio, si esto dura. A mí, la buena verdad, me gustan más las bombas del «Siglo». La policía está arrancando unos papeles que corrían por las paredes, que decían: «Ciudadanos de Londres y pueblos de la agregación. Si toséis, toméis paciencia.» Esta fotografía que envío viene a ser un Palacio que ha venido a menos con esto de la guerra. Ahora es una casa de... Bueno. Entendidos. Precio: 6 pesetas con gas y agua.

Martes, 8.—Hoy llueve a botes y barrales y no me muevo del lecho. Tengo aquello que se dice galvana, ¿saben? Venga estirarme y badajar y como aquel. ¿Qué se habrá hecho de Nandu? ¿Si será concejal? Desde que tiró por mala cabeza no he sabido una papa. El día que lo encuentre se la cargará. Recibirá del carpón. Le daré un harto de leña. Se hará diez piedras. ¡Dónde le es visto abandonar al gran Buendía, gloria de la prensa y de la sociedad recreativa «La Armonía Azul de Euterpe» de la calle Más Baja de San Pedro! ¡Y todo por las faldas! ¡Por un loro que parecía un meador! ¡Ya vendrá a bordo a coger galleta! ¡¡¡Ah!!! Tengo sueño y todos los ojos se me cierran. El inglés está belga y ahora duerme la mona. Trabajamos demasiado, ya os lo diré. Ahora, oid una bestieza: ¿en qué se parecen un ruiseñor, una levita y un sastre? En «que visten». ¿Y el ruiseñor? diréis. Sí, hombres: el ruiseñor *muda*, que es igual.

Miércoles, 9.—¡¡¡Pum!!!... Una bomba. Ha caído frente a mi Hotel. Aun no puedo renegar del susto. Al inglés se le ha ido la mona. Ahora se ha amagado debajo el catre. Saco nariz por la ventana y hago información. «Heridos, uno o dos o tres. Sangre a dojo, tripas al aire, Cruz Roja al tanto, lloros y quejidos. Juzgado de guardia tarda tres horitas. Zeppelín guillado. No he visto a Figuerola. Caballos muertos, 6.» Publicadlo, que haréis la primera peseta. Como aquí se tiene la vida al encante, mañana me mudo un poco más adentro. Dad recuerdos a Montero, a Socías Aldape y a Llano, y enviadme calderilla, pues estoy a las cajas. Salud.

—Brut.
—I ara, brut? Perque li he dit que la tenía llarga: si digués fenómeno!...

Ineficacia d'armament

DES de fa quinze dies, en Tià és a Barcelona, però no vàrem saber-ho fins ahir que vàrem trobar-lo per la Rambla acompanyat de la seva muller.

Després de la presentació, de preguntar pels séus germans i una serie de detalls de familia, passàrem a parlar de diverses coses, entre elles de la guerra, amb les conseqüencies de la qual li ha tocat el rebre de valent, i de la que en surt bastant perjudicat; però veient quese'ns acalorava amb aquella discussió, vàrem decidir canviar de full, per lo que preguntàrem, mirant-nos a la seva dóna:

—I què, encara rès?...

En Tià, que amb l'influencia de la discussió guerrera sens dubte no va atinar-hi, va contestar-nos amb desil·lusió:

—Per ara, malgrat els duels d'artillería i atacs a la baioneta, no hi ha alteració en el frente.

PAPITU-CONCERT

Després de la «Tova» que, sense reparar en gastos, ja la vàrem fer sortir en el nostre Concert, la «Cacau» és la celebritat noctàmbula més papitejable que's passeja per Barcelona. Això de que's passeja per Barcelona és un dir, puix fa anys que no's mou del séu *radio* d'acció, que és la volta següent: Sant Pau, Arc de Sant Agustí, Hospital, Plà de la Boquería i aixís *sucesivamente* fins que's mareja de tant voltar. Sembla un tramvía de circumvalació; ella no surt mai de les vies esmentades, que a certes hores semblen en realitat les vies urinaries; sobre tot el carreró de l'Arc de Sant Agustí és una especie d'urinari gratúit dels curridos econòmics. El tramvía de la «Cacau» té, com és mólt natural, plataformes, davantera i posterior, *vulgo trasera*; a la davantera no se si hi poden anar *veinte pasajeros y una autoridad* com en els tramvíes moderns que porten una barra atravessada al mig de cada plataforma, i a la posterior tampoc sé el nombre reglamentari que hi caben; amb això no m'hi fico, perque no m'he ocupat mai d'aquestes qüestions tant peliagudes, però sí puc dir-vos que en ambdúes plataformes hi ha per on agafar-se i per això lo millor es la barra abans nomenada.

La «Cacau», a vegades porta remolc; no sabem si's descarrila, ni si s'arrila, ni si li surt el troley o el porta sempre ben col·locat; lo que sí podem assegurar és que aixís com el tramvía elèctric té necessitat del fil o *cable* per a funcionar, ella funciona sense fil: amb un motor de no sabem quants cavalls (millor que no'n tingui cap) va tirant i fent el *recorrido* que té fixat; és clar que ensems que fa el *recorrido* també fa *corridos*, els quals al pujar al tramvía han de pagar el *billet* i se'ls hi recomana que no's baixin del tramvía en marxa; quan estigui parat que's baixin si volen, però per la plataforma corresponent.

La "Cacau"

(Musica de «*La que tiene más cariel*»)

CREACIÓ DE L'AMADA ALEGRE

Si de la nit fent-ne dia
pel Plà de la Boquería
i els carrers qu'hi desemboquen
com Hospital i Sant Pau
doneu voltes per fer dònes,
que sempre'n passen,
que sempre'n passen
de bones,
veureu l'exemplar més maco
de peix blau,
de peix blau:
La Cacau!

I al passar tothom l'aclama
no os penseu que sigui camama,
i si ensenya un troç de cama
tot Déu mira i fa el babau.

Refrà:

I jo sòc la Cacau,
la buscona
més remona
que *remena* més estona
del carrer de Sant Pau.

***

A Valencia jo vaig néixer,
i si es cert que no vaig créixer
tinc en canvi uns bons palpiços
pel darrera i pel davant,
i als homes torno tarumbes
quan jo bellugo,
quan jo bellugo
les *rumbes*,
que sòn tant dures que semblen
de crocant,
de crocant,
com veuràn.

I al passar tothom m'aclama,
no os penseu que sigui camama
i si'm cau la lligacama
me l'ajusta algún galant.

Refrà:

Jo sòc la gran Cacau;
la buscona
més remona
que *remena* més estona,
del carrer de Sant Pau.

Conseqüencia

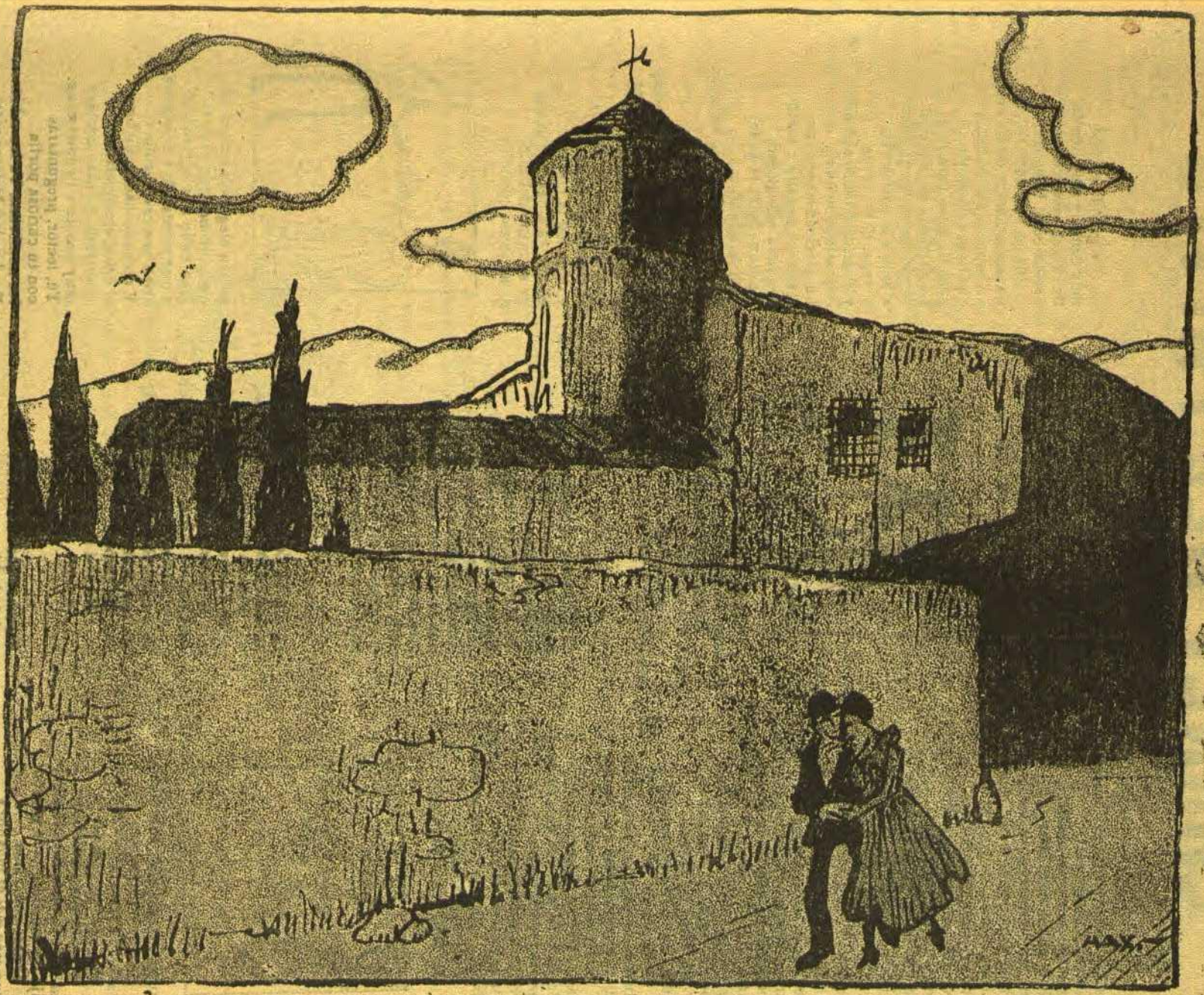
Dues velles devotes enraonaven de la guerra.

—Avui, Munda—diu una d'elles—he parlat amb el senyor Antòn i m'ha dit que la guerra era un càstic de Déu. Les dònes de França estaven ja mólt depravades, i havíen fet abús dels drets conjugals fent ús de certes llibertats condemnades, i Nostre Senyor, per a castigarles els hi ha enviat els homes *al frente*.

—Que potser vols dir, Manela, que amb això ha volgut demostra'ls-hi que no els han de tenir mai al detràs?

—Sí, Munda; aquesta és al menys la conseqüencia que n'he tret de lo que m'ha dit don Antòn.

—Aquesta nit mateixa, Manela, sens falta, ho faré present al meu marit.

—Vina, que'ns casarem per darrera l'iglesia.

CARNET DEL PAPITU

Ja que avui tots els periòdics
fan notes de societat,
nosaltres, que som terribles,
els hi volem demostrar
que també'n sabem de fer-ne,
i amb vers, que és més complicat.
Llegiu, doncs, les nostres notes,
que crec que os agradaràn,
escrites, com podreu veure,
en la parla de'n Urzàiz,
perque tinguin més caràcter
i facin més elegant.

NOTAS DE SOCIEDAD

En el «*Smart Club Polo Criquet Tennis*»,
el lunes por la tarde se jugó
ante una concurrencia distinguida
de lo más *chic* de nuestra población,
un *match* de varios juegos elegantes
en que los jugadores *comme il faut*
el honor de ganar se disputaban
una Copa de Honor.
Las lindas cabecitas rubicundas
al ósculo del sol
brillaban como espigas, y los labios
bermejos se entreabrían con candor
exhibiendo de perlas
una variada i rica colección;
aquello parecía, más que un campo
de *sport*, la joyería de Juan Boix.
Y en verdad, contemplando a alguna dalo de la joyería es de cajón. [ma
(¡Cuidadito, cajista, y no me toques
el cajón, por favor!)
Del *match* salió triunfante

Don Pedro Alcantarilla Baterclós,
un jugador famoso
de una ilustre familia de Chinchón,
que ya lleva ganadas
otras Copas de Honor.
Y al salir de la pista Alcantarilla,
me dijo un caballero muy guasón:
«Fíjese como sale
con *una copa más* el jugador.»

***

En muchos salones
de la aristocracia de la capital
siguen las lecciones
de tangos y valses para el Carnaval.
Se enseña de todo
con tal de que sea de mucho postín,

mas de ningún modo
transigen las damas con el garrotín.
Tampoco se enseña,
según nos refieren los que al tanto están,
ni la brasileña
machicha, ni el débil, ni el loco cancán.

***

Se encuentra ligeramente
indispuesto de un catarro
el hijo décimonono
del Marqués de Pelagatos.
Hacemos votos fervientes
por que cure en breve plazo
Antoñín Pelagatitos,
que es un joven muy simpático
y en todas las reuniones
de la gente de alto rango,
si el catarro no le aqueja,
es el amo del *cotarro*.

***

La señora Condesa de Latiña
ha dado a luz una preciosa niña,
y como es natural,
se verá convertido en un *Edén*
el *Alcàsar* condal.
La Condesa y la niña siguen bien
y el esposo también;
de nuestra Redacción en general
reciban el sincero parabién.
De chipén.
No está mal.

***

Sabemos que será en breve
pedida la blanca mano,
tan blanca como la nieve,
de una grácil señorita
muy gentil y muy bonita,
de origen americano,
nacida en el Uruguay,
criada en el Paraguay,
y aunque hemos dicho criada
no hemos querido decir
que lo sea de servir,
pues no sirve para nada.
La damisela en cuestión
de gracias es un portento,
y toca a la perfección
el arpa, el acordeón
y el delicado instrumento
denominado violón.
La preciosa americana
reside en nuestra ciudad
por pura casualidad,
o porque le da la gana;
a mi lo mismo me da.
Quiza el novio de la hermosa
no sea de mi opinión
y prefiera, con razón,
que, antes que por otra cosa,
se encuentre por lo de *pura*
en España su futura,
que, dicho sea de paso,
el cutis tiene de raso
y de junco la cintura.
El que va a hacer el *pedido*
de su mano delicada
es un joven conocido

por su elegancia extremada,
un *sportsmen* que profesa
gran culto a la equitación
y que montando a la inglesa
arma una revolución.
Y como lo hace muy bien,
el caballero se afana
queriendo montar también
muy pronto a la americana.
Tú, lector, preguntaràs
con tu curiosa porfía
los nombres... Ya los sabrás.
Por hoy no decimos más;
la solución, otro día.

SPORTS

Recorden aquells minyons madrilenys que varen ensopir a les feres de l'«Espanya» amb elegancia i modos? Donques *meno*: varen tornar-hi, i perque ningú es quedés amb el dubte a l'infern de l'americana varen tornar a quedar els pinxos, si be va haver-hi la seva miqueta de feineta. Dos contra un va ser el balanç del dia; mes un servidor que coneix el panyo i que ha conegut ja ben be les seves mil i pico de cares noves en aquests *palcos* de la premsa, els te de dir que'ls «athlètics» podíen haver-ne fet un grapat més si haguessin tingut llet. Es veu que l'havíen acabada per aquests noms de Déu.

En Carcer, defensant la porta com aquell que's juga la darrera pela al 7'50 i els de l'«Espanya» volguent violar-lo, vulgues no vulgues varen ser les dues notes sortints de la diada, doncs no crec que'ls interessi l'americana envirolada de l'Aguirreche ni la mala dallòs de l'Oriol. I com que'l temps passa i la Joana balla, anem a un altre lloc. Parlem de cops de puny, que és cosa que sempre engresca. La cosa va ser a l'«Iris Park», lloc on sembla que'l cop de puny no hi diu, doncs recorda altres coses, menys atlètiques, mes un xic més... etz. Sens dubte, recordant altres copets, sinó de puny, d'altra mena, varen acudir a veure les batuces tot aquell bé de Déu de moces de l'«Excelsior» que s'esgarrifen quan en Pomés reb i s'alegren quan viceversa. El ring estava ple de banderes i lo altre de pendons.

En Carcer defensant la porta...

El rei de la *risa* (a) Montero, va perdre per punts amb en Solé. Es veu que no és puntós el xicot. També per punts en Mora va ensopir an en Driscoll, noi que debutava i que va engrescar al públic.

Un tal Jack, va guanyar a l'Allack amb certa elegancia, mes el públic estava de barrila i no en va fer gaire cabal. En canvi, va quedar-se badant veient al troç d'home que va arbitrar la paliça que l'Hoche va dar an en Cuchet. Es un minyó que ben be té els séus 2 ms. d'alçada i els séus 200 ks. de pès. Sort que'l tablado era de confiança, que si no!

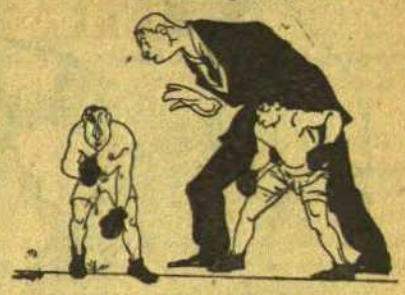

...ni la mala dallòs de l'Oriol.

Prou d'aixó i fem patria. Sí, senyors, patria. No cantem els Segadors perque no és moda, mes no podem dissimular-ho, què carai! Els nostres atletes de l'esperdenya han guanyat a Madrid amb la facilitat del que fa la manilla i veu el jòc del contrari. En Prat, l'únic. L'Erra, erre que erra darrera. En fi: Visca Catalunya!

I no parlo més, perque veig que'ls hi daría la llauna, i si varen veure el diumenge allò que va fer-se al camp del «Barcelona», ja tenen llauna per a tota la setmana.

I allò del «Barcelona-España», diràn vostès? *Naranjas*, fillets meus. Per culpa d'un ull de poll se'n va anar a l'aigua. Veuràn: el divendres va ploure de valent i el dissabte el temps feia més mala carota que en Peris quan els séus reben. Els de la Federació no sabíen si fer el partit o no. L'Arèvalo proposava que anessin a veure a una senyora que tira les cartes; en Peris va consultar al Col·legi d'àrbitres i aquest va contestar que «mentres plogués no era fàcil que fés bon temps». I en Gimeno, que la sab môlt llargaruda, digué que un ull de poll que té al dit gros del peu dret li donava unes fiblades que senyalaven pluja...

Al troç d'home que va arbitrar la paliça...

I aixó fou la causa de que un servidor s'avorrís, el diumenge. El dilluns vaig enviar un callicida an en Gimeno.

Un lladre confós

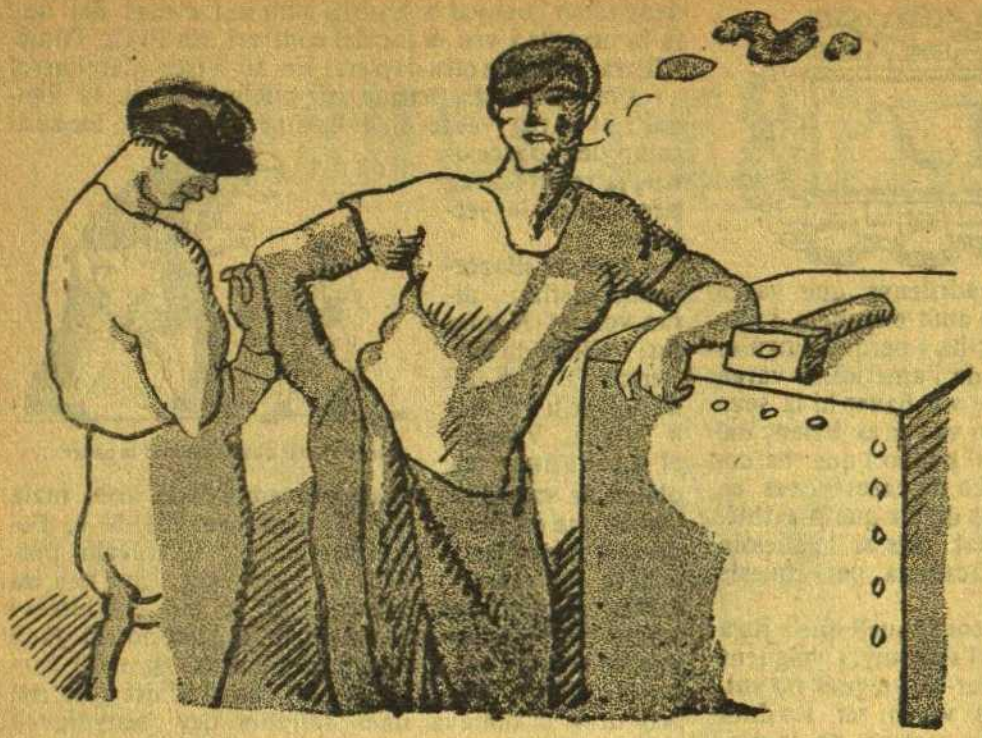
La escena en una masía. Hora, les sis i cinc minuts de la tarde, que és la en que apleguen els obrers, una colla dels quals, que treballaven en la masía fent un cobert prop del galliner—lo qual ha sigut ocasió de que un pobre manobre afanés dos ous del covarot i ha sigut clissat per una noia de la casa sense ell pensar-s'ho,—van desfilant per la porta que dóna al carrer en el moment que's presenta la noia policía, la qual diu al pobre manobre que s'esperi. Aquèst ho fa, no sense estranyesa, puix no encerta a endevinar el motiu, mentres la *detectiva* és a avisar a la mestressa, que no triga en baixar acompanyada de l'enemiga del manobre, la qual amb aire triomfal i amb expressió astuta, diu al miserable:

—Feu el favor de treure-us els ous!

El pobre manobre, confós i amb els ous a la mà, va demanar perdó a la mestressa, la qual, després d'otorgar-li, li digué amb expressió misericordiosa:

—Torneu-se'ls a ficar a dins i una altra vegada no cometeu una accció tant baixa.

JA HA SORTIT EL
Calendari-Diccionari del PAPITU
Preu: UNA pesseta.

—T'has fet mal al dit?
—De la manera més tonta: apretant una femella.

Qüestió de dret

EL senyor Quimet, després d'haver fet una regular fortuna amb el séu negoci de macarrons en gros, va volguer dedicar-se a disfrutar dels plaers impurs i noctàmbuls que ofereixen les filles de Venus i altres planetes a les hores propies per a estrelles, que com ja sabem són de les dèu del vespre en amunt.

Naturalment, el senyor Quimet va fer-se desseguida assidu concorrent de la «Buena», «Royal Concert» i demés centres manufacturers.

En un d'ells, i mediant varis pàpiros de menys en la seva ermilla, va trabar coneixement fondo amb una estrella, a la que als pocs dies va llogar un piset en un carrer de l'Isquierda de l'Ensanxe.

Aquesta amistat costava grossos sacrificis financiers al bon ex fabricant, car la fulana, que va veure en ell una mina, se va retirar momentaniament de l'escena, a causa, li va dir ella de no sabem quines diferencies en el compliment del contracte tingudes amb l'empressari.

Els gastos, que cada dia anaven creixent, no'l disgustaven, però lo que no va sentar-li bé va ésser el saber per la portera de la casa que'ls moments que ell estava fòra eren aprofitats per ella per rebre... les visites d'un jovincel de vinticinc anys, guapo i elegant.

El nostre home va decidir sorprendre'ls un dia infraganti, a quin efecte se presentà a casa impensadament, a l'hora que acostumava a estar-se tranquilament al café jugant al tuti.

Però el senyor Quimet no logrà, a pesar d'haver-se assegurat la complicitat de la minyona, sorpendre-la sinó a mitges, car ells ja havíen sospitat algo, i si bé va trobarlos plegats no va ésser en la situació perillosa i íntima que ell se pensava.

—Espero les explicacions de vostè, senyora—va dir amb to sentenciós el senyor Quimet, que havía llegit aquesta frase en una novela de'n Lluis de Val.

Però ella, amb l'aplom que per aquests casos sols la gran pràctica, mestra de mestres, pot donar, va respondre:

—Explicacions de què? Per trobar-me amb el meu advocat?...

—El teu advocat?...—preguntà el senyor Quimet desconcertat.

—Sí, el meu advocat, que m'ha vingut a veure a causa de l'incident amb el meu empressari, per a ocupar-se...

—Per a ocupar-se?...—feu l'ex fabricant amb un cert mig to de resignació.

—Sí, home: per a ocupar-se del *meu assumpte*.

Motius de Torelló

Galotu, Fajula, Banyut, Extravagant, Doba, Biertus, Bujons, Taulet, Llauneta, Pixaça, Esmolet, Sant Boi, Fasina, Minaire, Perafita, Ravent, Gaona, Papitu, Roc, Bajalón, Nasi, Cap Pelat, Met de Plaça, Prim, Bacallané, Cabu; Sastre Coix, Sastre Roc, Sastre Poi, Pitus, Cristina, Torreta, Canari, Ton dels Alls, Farre del Cristu, Frare, Faricla, Gravat, Tallador, Mister, Mitja Veu, Cèfiru, Patacu, Pinillos, Savalls, Corretger, Fiol, Jep Sereno, Cama de Fusta, Campu, Juan de les Crosses, Malianta, Dança, Janola, Badía, Ton Pasticé, Fainer, Nenci, Ton Barbé, Corrunaire, Flautes, Serena, Raio, Matil, Guiu, Tàup, Notari, Tova, Sapastre.

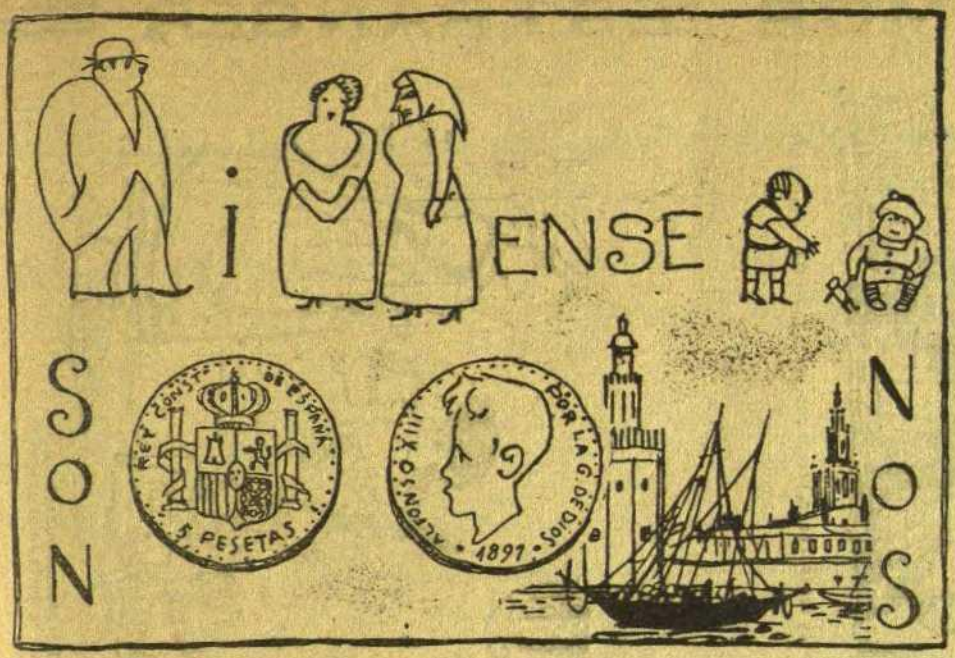
Dònes.—La Xona, la Raveig, la Borda, la Polla, la Gravada, la Raventa, la Calenta, la Mitja Vena, la Saranona, la Carretera, la Minaire, la Niela, la Tuta.

NÚMERO VINENT

MOTIUS DE VILASSAR DE MAR

LA MAR DE BARRILA

GEROGLIFIC N.º 14

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els geroglífics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondencia*.

Recomanem que se'ns envíin les solucions com a material d'impremta, perque seràn publicades en la secció aludida.

CORRESPONDENCIA

Pere Brut i Brut: Li publicarem el 42 i el 45, el 47 ja s'ha publicat. El 43 passa a la Biblioteca Secreta de la Casa. El dibuix va al Museu Secret, perque la secció secreta es divideix en Biblioteca i Museu.—*Mari Concert:* Endevinada. Les idees dels seus treballs ens serviràn.—*Home T. Cabras:* Comença així: Salve, PAPITU: ets la gala,... etz.—*J. R. (a) Droguero:* Amb molt gust li aprofitarem l'idea.—*Nas de Mocs:* També li aprofitarem les principals idees, que no deixen d'estar molt bé com és natural venint del diposit de sementals de l'Hospitalet del Llobregat que és un establiment magnífic i digne d'ésser descrit per les plomes més ben trempades.—*Sardinòpolis:* Estàn bé, però no son allò que se'n diu noves, noves.—*Mollerusa:* Hem rebut una remesa de motius d'aquesta simpàtica vila, que no van firmats. Seràn publicats.—*Billy Stok:* Magnífica ideal Serà publicada.—*Sr. Director de la Maquinista Universal:* Mil mercès i lo mateix li desitgem a vostè per molts anys.—*Un tranquil de Margalef:* Endevinada, però en contes de sport, digui jòc, perque ve més bé pel vers.—*Hidròfils:* Li aprofitarem les idees. Respecte a les solucions la de les bitlles ha de dir: Las dabas totes de grat. La del numero 7 ha de dir: Salve, PAPITU: ets,... etz., etz., i la del 8 està molt bé. Ho mirarem lo del folletí.—*T. 22222:* Hi ha coses que estàn bé, però francament el final nou, nou, allò que se'n diu nou, no ho és.—*Tres que trem-p-an:* Endevinada.—*Un estira, etz.:* No li entenem gaire bé el final del seudònim. El xisto serà combinat de manera publicable.—*J. O. Chapero:* La primera part del geroglífic que li costa tant d'endevinar és: Salve, PAPITU: ets la gala, etz. La del altre geroglífic, endevinada. Lo que'ns envía i que acaba amb una paraula tant clara, va a la Biblioteca Secreta de la Casa.—*6 Kr Hals Streets:* Està bé, però és tant macabric allò d'ésser cego i mut... La solució magníficament endevinada.—*Phix Hota:* Lo mateix li dic, salero.

Chico de las Peñuelas: Sentim molt que hagi estat malalt, però ens regositgem de que no hagi sigut rès i ja estigui bo com nosaltres per ara a D. G. El motiu de present, es per dir-li que els seus treballs sempre son ben rebuts en aquesta santa casa. Dels que'ns envía aquesta setmana ne farem lo que podrem.—*La colla dels set:* Endevinada. — *Josep Espagnol o la Panchame:* Ja vàrem tenir el gust de contestar-li al número passat. Suposem que dades les seves aficions, que nosaltres respectem, dient passol li donaràn molts mals de c. La seva preciosa carta escrita en estil propi de l'afició que l'apreta, va a la Biblioteca Secreta del PAPITU amb permís de vostè.—*Gubi:* Endevinat. — *Mari Conde Mena:* Sí, senyor. — *Llarga fins a cal Manco:* Està bastant bé, però és una idea que ja ha sortit al PAPITU en diferentes formes. — *M. el C. de M. S.:* Està bé, però en contes de sport ha de dir jòc, i així el vers juga bé.—*Carda Llarg:* Mirarem de complaure'l, però fins que li toqui el torn.—*La Tit Ula d'un negre:* Es bonic, però caratsus! la solució es molt forta.—*Clar i Vell:* Endevinada, però en contes de talons ha de dir botons.—*La colla dels Parrussos:* Idem.—*S. D. Enric de Costa:* Mirarem de dar-li curs.—*Un que la té d'un kilòmetre:* El felicitem per la llargada i perque ha endevinat la solució, sinó que en contes de pots ha de dir té.—*S. Ous de Reig:* Després de felicitar-lo com a l'anterior senyor per la solució li diem lo mateix.—*Pere Brut i Brut:* Rebuda la solució rectificada o sia recta i ficada. Està molt bé.—*Tit Hola:* Molt bé, però en contes de pots ha de dir té.—*Un tranquil:* Molt bé. Salut i pessetes.—*Me-la-pe-las:* Rebuts els macos motius de Sant Vicens de Llavaneres o de Llepaneres, com ne deia un amic nostre que una vegada hi va llepar alguna cosa. Excuso dir-li que seràn publicats més endavant.

El papà de les artistes: Molto bene, benissimo. Vostè és un estornell per endevinar les solucions. Saludi-les.—*Sardelo Dika:* El del número 8 està molt bé. El número 7 ha de dir: Salve, PAPITU: ets la gala de la figa i la cigala.—*F. Abat Endre:* Endevinades. El geroglífic que vostè ens envía està molt bé i el farem public.—*F. P. Un de Fal 7:* Endevinada. Saludem al famós guerrero català en Buendía y Gassol, que contempla la guerra europea des de fila d'orquestra o fila o.—*Tito Lacur Taygrossa:* Endevinat, sí senyor.—*La colla del Llantu:* Han posat el dit a la llaga en tot menys en el final, que en contes d'apetitós ha de dir agradós.—*Cochenito:* Digui als ciutadans d'Olot que la solució és la que vostè ens envía.—*6 Kr Hals Streets:* Endevinada.—*Phix Hota:* Idem.—*Piscis:* Tots estan bé, però el de les bitlles en contes de dir malgrat, ha de dir grat; el de: Salve, PAPITU, ha de dir: Salve, PAPITU: ets la... etz., i el núm. 8 ha de dir jòc en contes de sport.—*Aigel Harts:* Endevinat.—*Mari Conde Mena:* Endevinat.

Imp. J. Horta.-Barcelona

L'HUMOR ESTRANGER

—Ajl'hivern no deveu ser tant cego, perque com que les nits són tant llargues...

—Digues, Lluisa: còm me trobes?
—Una servidora no entén en pintures.

—Quina poca vergonya! Entra un home i no li ensenyes la porta.
—Ja ho he fet, però s'ha pensat que volia dir que posés la balda.

—El sés pare vol que conegui llengües, perque el vol fer ser carnicer.

Venus Sport S. A. Palace-Ball

Barrilaires i curridos: no baden, perque qui bada... cau, i badar per badar i caure per caure val més que ho fen en els balls de disfreces que se celebraran tots els dissabtes en el VENUS SPORT, on triomfaran la gresca i el bon humor.

Tigre, 27 — Ronda de Sant Antoni, 62 i 64

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, la eficacia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian per a curar la **Blenorragia** en totes ses manifestacions, **Cistitis, Albúmina, Incontinencia d'orina** i altres. Mètode senzill i econòmic.

AVIS IMPORTANT: Per a evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament per a dit objecte.

VENDA En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions i consultes a **Farmacia SOL, Cortes, 606** (cantonada Balmes). BARCELONA.

Centre de venda al per major de periòdics i setmanals i tota classe de llibres

CORRESPONSAL DIRECTE

MIQUEL GUERRERO

Ferlandina, 5, tenda

BARCELONA

606

Al alcans de totes les fortunes.
Afeccions de la pell i del cabell.—SIFILI - IMPOTENCIA.
Malaltíes ESPECIALS de les Senyores.
TRACTAMENT ELECTRIC.—**Rambla del Centre, 7, prl.** (davant del Liceu) de 7 a 8.

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la **PURGACIO**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el fluix, i, en general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logra la curació completa.

27 anys d'èxit

Farmacia PARADELL, Conde del Asalto, 28. BARCELONA

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

—Sabs que deu pesar molt en Lluis?
—Ai! No ho trobo.